#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

NAVESSA ALLEN

IKAR

KEĎ VŠETKO DOŽENIEME

DO TEMNOTY #2

NAVESSA ALLEN

KEĎ VŠETKO DOŽENIEME

DO TEMNOTY

Preložila Romana Korenková

IKAR

Navessa Allen
CAUGHT UP

Copyright © 2025 by Navessa Allen
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.
Cover design © by Christopher Brian King
Translation © 2026 by Romana Korenková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1032-1

VAROVANIE PRED CITLIVÝM OBSAHOM

Keď všetko doženieme je temná romantická komédia s ťažkou tematikou. Čitateľ by mal vopred zvážiť, či mu bude jej obsah vyhovovať. V knihe sa spomínajú:

Explicitné sexuálne scény prebiehajúce pred webkamerou pre platiace publikum

Poskytovanie sexuálnych služieb

Mafia a organizovaný zločin

Vydieranie

Nátlak

Náboženstvo

Krv

Násilie

Brutalita (nie detailné opisy)

Explicitné erotické scény (vrátane sexu s viacerými partnermi)

Hra s dychom

Hra na mačku a myš

Hra so strachom

Voyeurizmus

Exhibicionizmus

Erotické zviazanie partnera pomocou povrazov

Ľahké BDSM

Prenasledovanie

Zneužívanie detí

Domáce násilie (v spomienkach)

Šikanovanie (v spomienkach)

Hanobenie za promiskuitu

Alkohol

Hazardné hry

Fajčenie

Zmienky o sériových vrahoch a ich zločinoch

Kanibalizmus (nie je zobrazený, len nepriamo zmienený)

Pre tých, ktorí sú pripravení hrať sa.

1

JUNIOR

Všade bola krv. Mal som ňou nasiaknuté tričko aj nohavice, dokonca sa mi dostala aj pod nakrátko ostrihané nechty. Presne pre toto nosím vždy čierne oblečenie. Na akejkoľvek inej farbe by bola červená krv príliš očividná, ale mokré škvrny na čiernom podklade sa dali ľahko vysvetliť: niekto na mňa vylial nápoj, ošpliechalo ma okoloidúce auto. Za tie roky som si navymýšľal nespočetné množstvo výhovoriek.

Dnes večer našťastie nebudem potrebovať žiadnu, lebo leje ako z krhly. Oblohu pretínali strieborné blesky, ktoré zakaždým na okamih osvetlili vzdialené mrakodrapy. Hrom, ktorý vzápätí zadunel, otriasal oknami neďalekých budov. Mesto za takýchto nocí pripomínalo Gotham. Bolo drsné a nebezpečné.

Odtrhol som pohľad od oblohy. Stál som na brehu rieky, vedľa mňa tri postavy odeté v čiernom. Aj ony vedeli, ako najlepšie skryť krvavé škvrny. Nehýbali sa, pohľady mali prázdne, kabáty im viali okolo tiel ako krídla. Oblohu preťal ďalší blesk a zalial nás striebornou žiarou. Vyzerali sme skôr ako kŕdeľ supov pripravených zniesť sa na mrcinu než ako bratia, ktorí mali čo oslavovať.

Štyri dni. Už štyri prekliate dni leje, rieka je taká rozbúrená, že auto, ktorého sme sa práve zbavili, sa alarmujú-

cou rýchlosťou ponára pod hladinu. Možno budeme mať šťastie a policajti si budú myslieť, že jeho majiteľa zastihla blesková povodeň a utopil sa, a nikdy nezistia pravdu.

V mojom periférnom videní sa zablysla červená iskra. Otočil som sa, sledujúc, ako si môj najmladší brat Greg dvíha k ústam cigaretu.

„Raz ťa to zabije," povedal som mu.

Vypustil do vetra kúdol dymu. „Určite nie skôr ako iné veci."

S tými slovami sa zvrtol na päte a odkráčal preč so Stefanom v závese.

Alec, brat, ktorý mi bol vekom najbližšie, sa mi pozrel do očí. „Skončili sme?"

Prikývol som. Áno, skončili. Záležitosť s Tommym Marchettim bola vybavená. Urobili sme presne to, čo nám otec prikázal.

Alec si vytiahol golier kabáta, aby mu dážď nestekal za krk, a pobral sa za mladšími bratmi. Nechal ma stáť samého na brehu a dívať sa, ako zadná časť Tommyho bavoráka mizne v čiernej vode. Ten starý hajzel je konečne fuč. Nemohol som dostať lepší narodeninový darček.

Chvíľu som počkal, aby som sa uistil, že sa auto nevynorí späť na hladinu, potom som zamieril do skladu, ktorý stál neďaleko. Podlaha bola z liateho betónu a steny z takých starých dosiek, že cez ne pískal vietor pri každom poryve. No aspoň som už nemokol v daždi.

Bratia postávali pod studeným svetlom žiarivky a upierali oči na veľkú červenú šmuhu pri nohách.

Alec na ňu ukázal prstom. „Čo s tým urobíme?"

„Bielidlo," povedal som.

Alec vykročil k skrini vzadu.

Vrhol som pohľad na Grega. „Priveľa krvácal."

Gregove tmavé oči sa zdvihli k mojim, keď si znova potiahol z cigarety. „To sa mŕtvolám stáva."

„Juniorom" síce všetci označovali mňa, no spomedzi nás všetkých sa otcovi najviac podobal Greg. Najmä teraz, keď sa mu z očí začala vytrácať veselosť a nahradil ju otupený pohľad, aký sme nosili my ostatní.

Alec sa k nám opäť pripojil. Ustúpili sme, keď vyprázdňoval celú fľašu bielidla na krvavú škvrnu. Keď skončil, hodil prázdnu fľašu na kopu odpadu v rohu. Sklad kedysi patril predajcovi rýb, ešte v časoch, keď sa miestny priemysel držal nad vodou. Teraz ho vlastní jeden z otcových spoločníkov, muž, ktorý privieral oči nad tým, že sme ho občas využívali.

Alec sa ku mne otočil. „Chceš sa ísť von zabávať?"

Uprel som naňho zrak. „Čo myslíš?"

Pokrčil plecami. „Som za, keď aj ty."

Stefan vrhol na Aleca pohľad typu *To myslíš vážne?*, no ten si ho nevšimol. Greg stál vedľa Stefana a sledoval ma, čakal, čo poviem. Ako najstarší brat som bol de facto lídrom. Bol som ten, komu otec najviac dôveroval, ten, na koho sa moji bratia obracali po radu. Prial som si, aby aspoň raz rozhodol niekto iný, aby som nemusel stále toľko premýšľať.

Zaostril som pohľad na Aleca. „Nie, nechcem sa ísť zabávať. Som premočený a unavený, a kým sa všetci osprchujeme a prezlečieme, budú dve hodiny ráno a všetko bude pozatvárané."

„Takže posledné narodeniny pred tridsiatkou chceš stráviť smutný a sám?" spýtal sa ma Alec. „To znie fakt depresívne."

Pokrútil som hlavou. Premáhala ma mrzutosť. „Nestrávil som ich sám. Mali sme predsa rodinnú večeru a potom sme šli na tento malý zábavný výlet." Alec otvoril ústa, no

rýchlo som ho prerušil. „Skončili sme. Je mi jedno, čo budete robiť po zvyšok noci, ja idem do svojho bytu. Povedzte mame a otcovi, že sa pár dní neozvem."

Nečakal som na odpoveď, jednoducho som sa zvrtol na päte a odišiel som. Možno to naozaj znelo depresívne, no chcel som byť sám. Chcel som ticho a vlastný priestor, kde ma nik nebude vyrušovať. A to by som v rodičovskom dome so svojimi idiotskými bratmi určite nemal.

Môj byt sa nachádzal neďaleko prístavu, asi desať minút chôdze. Bol som do nitky premočený, takže mi bolo jedno, že na mňa prší. Vlastne som uvítal, že mi je trochu zima. Na mesto sa už znášalo ťaživé letné dusno a pri všetkej tej vode naokolo vzduch zhustol do lepkavého, zatuchnutého oparu. Búrka ho síce trocha rozohnala, vedel som však, že je to len dočasné. Na deň či dva klesne teplota, potom sa ortuť teplomera znovu vyšplhá na tridsať.

Okolo mňa sa po chodníku hnali ľudia, väčšina z nich sa hrbila, akoby ich to malo ochrániť pred lejakom, no ja som kráčal vzpriamene a dúfal som, že dážď zmyje dôkazy mojich hriechov. Dopekla, bol som vyčerpaný. A nie pre to, čo som práve vykonal. Toto bola vysiľujúca únava, ktorá sa usadí hlboko v kostiach a zahryzne sa do vás ako zuby besného psa.

Uvažoval som, či sa aj môj otec niekedy cíti podobne, či ho naša „práca" ťaží rovnako ako mňa. Na rozdiel odo mňa sa nenarodil do rodiny mafiánov. Našiel si svoje miesto v radoch pešiakov a pomaly sa prebojoval na vyššie priečky. Teraz bol šéfom, na ktorého sa obracali veľké ryby, keď potrebovali upratať svoje neporiadky, no odvtedy, čo mu narástlo ego, si už ruky nešpinil, len delegoval.

Pery mi skrútol trpký úsmev. Samozrejme, že otca práca neťažila. On mal ruky čisté. Zato *ja* nie. Ani moji bratia.

My sme museli niesť ťarchu bremena, riziko, že nás chytia, že sa zraníme. Riziko, že už nikdy nebudeme môcť zaspať, lebo zakaždým, keď sme zavreli oči, sa nám pred nimi vynárali obrazy toho, čo sme urobili, a hrozili, že nás utopia v hlbinách našich najhorších spomienok.

Možno som tak uvažoval len ja. Možno som bol zatrpknutý kretén, pretože namiesto toho, aby som svoje narodeniny oslávil v meste, ako som plánoval, strávil som ich v prístave a vytváral si ďalšie živé nočné mory.

Potriasol som hlavou, aby som si ju vyčistil, a sústredil som pohľad na svoje okolie. Táto časť mesta bola stará, a nie práve v dobrom zmysle slova; vyzerala zamrznutá v čase, zatiaľ sa jej darilo unikať zušľachťovaniu nevyužitých oblastí, ktoré postihlo ostatné štvrte. Tehlové budovy na ulici mali len pár poschodí. Na chodníku sa tvorili kaluže vody, v ktorých sa odrážala neónová žiara okolitých výkladov. Pod markízami sa tisli malé skupinky ľudí, fajčili alebo sa rozprávali s priateľmi, zatiaľ čo čakali, kým prestane pršať. Bola to robotnícka štvrť, ulice sa hemžili prisťahovalcami. Miesto ako stvorené na to, aby sa človek poľahky stratil v dave a ostal nepovšimnutý. A práve preto som si tu prenajal byt.

Väčšinu času nás otec držal pri sebe, lebo to bol paranoidný starec. S bratmi sme napriek tomu, že sme mali už skoro tridsať, stále občas prespávali v našich starých detských izbách. Počas nocí, ako bola táto, som chodieval sem. Potreboval som sa na chvíľu vypariť a vyčistiť si hlavu, než som bol znova pripravený vrátiť sa medzi ľudí. Obrazy a zvuky mesta boli pripomienkou, že svet sa točí ďalej, že ľudia si žijú svoje životy, blažene ignorujúc temnotu, ktorá vrie tesne pod povrchom. Dávalo mi to nádej, že život je viac než len smrť a skaza či neustála hrozba väzenia.

Keď som konečne zastavil pred nenápadnými dverami zastrčenými medzi klenotníctvom a pekárňou, mal som dažďa plné zuby. Vykročil som hore po úzkom schodisku a bol som rád, že som v suchu. V mojom malom byte panovala tma, vzduch páchol potuchlinou. Kedy som tu bol naposledy? Pred mesiacom? Dvoma? Táto jar ubehla ako voda, odštartovala ju neúmyselná vražda, ktorú spáchali moja pochabá sesternica Aly a jej frajer. Ich obeťou bol sériový vrah a potomok rodiny miliardárov a moju rodinu to stálo všetok čas a prostriedky, aby oklamali federálov, že Bradley Bluhm je stále nažive a na úteku. V tom čase dosiahla otcova paranoja nové výšiny, takmer nespúšťal svojich potomkov z dohľadu. S najväčšou pravdepodobnosťou mi vyčistí žalúdok za to, že som odišiel preč, obzvlášť dnes v noci. Potreboval som však byť chvíľu sám.

Šťukol som vypínačom vedľa dverí a vydýchol som od úľavy, keď sa neďaleká lampa rozsvietila. Ešteže som nezabudol zaplatiť účty za energie. Malý obytný priestor, ktorý sa dal najlepšie opísať ako účelný, zaplavila žiara svetla. Vpravo sa nachádzala posteľ, vľavo gauč, vpredu kuchyňa a vedľa chladničky dvere, ktoré viedli do kúpeľne.

Vybral som zo skrine čisté oblečenie a šiel som sa osprchovať. Keď som zo seba pod horúcou vodou drhol zvyšky zaschnutej krvi, pozoroval som, ako do odtoku stekajú ružové pásy vody, a v duchu si prehrával, ako Tommyho auto mizne pod čiernou hladinou rieky. Uškrnul som sa. Bol som rád, že je fuč, jeho zmiznutím sa odstránila posledná prekážka, ktorá stála medzi mnou a jeho dcérou.

Lauren Marchettiová.

Dievča, s ktorým som vyrastal v „starej štvrti“, ako sme prezývali Malé Taliansko, než sme sa s rodičmi presťahovali z centra mesta na bohaté predmestie. Bola odo mňa

o rok mladšia a ku koncu môjho posledného ročníka na strednej sa situácia medzi nami vymkla spod kontroly do tej miery, že musela prestúpiť na inú školu.

Zavrel som oči a spomínal na minulosť. Môj úsmev sa pomaly vytrácal, keď som si pripomenul pocit Tommyho hánok na svojej tvári, zvuk jeho zúrivého hlasu, keď na mňa vrieskal, že ak sa ešte raz čo i len pozriem na jeho dcéru, zabije ma. Keď som po tom výstupe prišiel domov, túžil som len skryť hanbu z toho, že mi nakopal zadok starý chlap, takže som zamieril rovno do svojej izby, lenže môj otec ma na polceste odchytil. Stačil mu jediný pohľad na moju tvár a dožadoval sa vysvetlenia.

Pokrútil som hlavou pod prúdom vody pri spomienke na to, aký som bol vo svojich osemnástich rokoch naivný, dokonca aj po všetkých tých sračkách, ktoré som už dovtedy stihol zažiť. Otec zo mňa vytiahol celý príbeh a ja som sa hrozil toho, že všetko iba zhorší tým, že vyhlási Tommymu vojnu. Mafiáni nenechávajú urážky namierené voči svojim rodinným príslušníkom bez odozvy. Otec však namiesto prísľubu odplaty vyrukoval len s ďalšími vyhrážkami na moju adresu.

Nuž, Tommy tu už nebol, aby splnil tie svoje, a otca som sa už tak veľmi nebál. Skončil som s hrami. Skončil som s čakaním. Takmer desať rokov som si držal od Lauren odstup, a Boh pomáhaj každému, kto by sa tentoraz pokúsil dostať medzi nás.

Vyšiel som zo sprchy, nahádzal som špinavé oblečenie do vreca na odpadky a vyniesol som ho do kontajnera za rohom budovy. Kontajnery boli výborným prostriedkom na likvidáciu dôkazov. Kým začnú mať policajti podozrenie, že sa niečo stalo, smeti už budú dávno na skládke a potom veľa šťastia s ich prehľadávaním. Aj keby nakoniec

oblečenie našli, počasie a hnijúce odpadky by ich kontaminovali natoľko, že by na súde ako dôkaz neobstáli.

Pri dverách som si vyzul topánky a zvalil som sa na ošúchaný gauč. Potom som urobil to, čo som robil každý večer bez výnimky: vytiahol som z vrecka telefón, otvoril som aplikáciu obľúbenej sociálnej siete a ťukol som prstom na Laurenin profil. Bol plný fotografií, na ktorých bola veľmi sporo odetá, všetky boli umelecky naaranžované a dokonale nasvietené.

Medzi týmito fotografiami boli roztrúsené malé útržky z jej života; čo mala na obed, záber, ako objíma svojho monštruózneho psa, ako drží transparent na ktoromsi proteste. Dnešná fotografia ju zachytávala v priliehavom čiernom nohavicovom kostýme, ako si podáva ruku so staršou ženou s prešedivenými vlasmi v kancelárii. Pri pohľade na fotku som sa neubránil úsmevu. Marion Blackwellová bola tvrdý oriešok. Lauren sa s členkou mestskej rady snažila stretnúť mesiace, aby si zabezpečila jej hlas pre nové nariadenie zamerané na zvýšenie bezpečnosti v oblasti poskytovania sexuálnych služieb. Konzervatívna Blackwellová sa Lauren vyhýbala, no trochu som pátral a zistil som, že jej syn má problém s „bielym práškom". Stačila jedna hrozba zverejnenia fotiek, ako šnupe kokaín v zadnej časti striptízového klubu, aby Blackwellová na stretnutie s Lauren zmenila názor.

Urobil by som oveľa horšie veci, len aby som videl Lauren s víťazným úsmevom na perách. Prešla dlhú cestu od zamĺknutej okuliarnatej študentky s vyznamenaním a plnou náručou učebníc, na ktorú som tak rád spomínal. Súčasná bohyňa s ladnými krivkami sa na ňu už ledva podobala, no dôkazy boli nevyvrátiteľné: veľké hnedé oči, malý nos, takmer nepatrná medzierka medzi prednými zu-

bami, a najviac usvedčujúce zo všetkého – znamienko pod ľavým okom.

Vrátil som sa na začiatok profilu a klikol som na odkaz v opise. Pred mojimi očami sa načítala hlavná stránka aplikácie Me4U. Lauren bojovala za práva sexuálnych pracovníčok tak tvrdo preto, lebo sama bola jednou z nich.

A ja som bol jej najväčší fanúšik.

Pod jej profilovou fotkou bolo malé tlačidlo, ktoré mi umožňovalo požiadať ju o video. Ťukol som naň palcom a odoslal som svoju najnovšiu žiadosť spolu so správou: *Dnes si s Blackwellovou odviedla dobrú prácu. Som na teba hrdý. Teraz mi ukáž, aká si na seba hrdá ty, Lauren.*

2

LAUREN

Stála som za chrbtom svojho spolubývajúceho a sledovala obrazovku počítača. V spomalenom zábere sa na nej prehrávalo video, na ktorom som masturbovala. V Ryanovej izbe bola tma ako vo vreci, tmavé závesy blokovali jasné svetlo neskorého popoludnia. Na obrazovke som vyzerala veľkolepo. Nahá. Stratená v záchvatoch vášne. Skutočná bohyňa sexu. No iba dovtedy, kým som nevydala nemý výkrik (Ryan stlmili hlasitosť) a neskotúľala som sa z postele.

Ryan pretočili video o pár sekúnd naspäť a stlačili tlačidlo pauzy. „Tu," povedali, ukazujúc prstom na dolnú lištu softvéru na editovanie videí. „Ak to strihneme tu a urobíme prechod do strany, bude to vyzerať, že je to jedno súvisle natočené video a len si zmenila uhol kamery, aby to pôsobilo viac umelecky."

Nadvihla som obočie. „A nie tak, že som musela zastaviť nahrávanie, lebo niekto spustil požiarny alarm, áno? *Opäť?*"

Ryan si strčili za ucho prameň dlhých blond vlasov, líca im zrumeneli. „Nechceli sme zapínať digestor príliš nahlas, aby jeho šum nezachytil mikrofón."

„Jasné," povedala som. „Určite to bolo tým."

Ryan ešte viac zrumeneli. Bolo zábavné doberať si ich.

Otvorila som ústa v úmysle povedať niečo, z čoho by sčervenel až po korienky vlasov, no v tej chvíli sa dvere za našimi chrbtami rozleteli dokorán. Otočili sme sa, žmurkajúc proti náhlemu prívalu svetla, keď do izby vtrhla naša tretia spolubývajúca, Taylor. Najprv som videla len obrys jej tela, no keď som zaostrila pohľad, rozoznala som vlasy farby levandule vlniace sa jej na pleciach a hodvábny župan s kvetinovým vzorom, ktorý mala voľne previazaný okolo pása. Na tvári mala výrazný mejkap, pleť rozjasnenú bronzerom, mandľové oči orámované umelými mihalnicami, čo mi prezradilo, že sa buď chystala točiť video, alebo práve skončila.

Zastala pár krokov od nás, v každej ruke malú škatuľku, a skákala pohľadom z Ryana na mňa. „Jeden odberateľ mi práve poslal žiadosť o video s detailným záberom na môj análny otvor." Jej úsmev sa zmenil v úškrn. „Kto mi pomôže s jeho navoskovaním a oholením?"

Otočila som sa k Ryanovi, tí si nesúhlasne stískali koniček nosa.

„My nie," ozvali sa. „Budeme sa na to musieť dívať po celý čas, čo to budeme točiť a strihať. Nechceme sa miešať ešte aj do príprav."

Spustila som plecia v geste porážky a pozrela sa späť na Taylor. „Fajn, pomôžem ti s tým."

Zatrepotala mihalnicami, jej výraz prezrádzal spokojnosť. Taylorin fanúšik jej za to video musel ponúknuť riadnu kopu peňazí. Aj keď sme si na živobytie zarábali točením šteklivých videí pre našich sledovateľov, obe sme boli toho názoru, že detailné zábery sú oveľa intímnejšie a osobnejšie, čo nám zvyčajne nebolo príjemné.

Taylorin pohľad skĺzol poza mňa na obrazovku Ryanovho počítača. „To je to video, ktoré Ryan pokazili, keď im včera večer prihorela večera?"

Ryan sa otočili k monitoru, líca mali stále zapýrené. „Nepokazili sme ho. Lauren to video dokončila."

S Taylor sme si vymenili veľavýznamné pohľady. V rámci rozpisu domácich prác sme sa striedali vo varení. Niektoré večery sme mali makaróny so syrom a nakrájanými párkami (pripravené Taylor), tradičné talianske jedlá (pripravené mnou) a čoraz prepracovanejšie jedlá z celého sveta, ktoré boli buď nesmierne chutné, alebo skončili rozprsknuté po celej kuchyni (pripravené Ryanom). Na Ryanovu obranu však musím povedať, že sa aspoň snažili rozšíriť svoje kulinárske obzory. A v poslednom čase sa *veľmi* zlepšili. Niekedy, ako napríklad včera večer, sa však pustili do takého komplikovaného receptu že náš byt naplnil dym.

„Dlhuješ mi novú panvicu," povedala som im. „Tá, čo si použil včera, má tandoori pastu vypálenú do kovu."

Ryan sa naježili. „Len sa mi vysmievajte a ukážeme Taylor video, čo sme zostrihali tak, že na ňom opakovane padáš z postele a vstávaš."

Zhrozene som zalapala po dychu. „To by si nespravil."

Ryan otvorili nové okno v softvéri na editovanie videí a zrazu som sa videla padať z postele v spomalenom zábere. Dole. A hore. A zasa dole. Boli to veľmi nelichotivé uhly pre moje prsia, ktoré vyzerali, že sa snažia utiecť jedno pred druhým, každé opačným smerom. Vlasy mi pritom stáli dupkom a vo výraze tváre mám vpísané očakávanie, že ma každú chvíľu zabije sériový vrah.

„Toto už z hlavy asi nikdy nedostanem," poznamenala som.

Ryan sa zachichotali. Taylor vedľa mňa premohol taký silný záchvat smiechu, že jej hlasivky prestali vydávať zvuk. Budem musieť vymyslieť, ako sa im pomstím.

Až po piatich minútach a sérii čoraz drsnejších vyhrážok Ryan konečne zavreli video a prisľúbili, že ho vymažú.

Niekoľko ďalších minút trvalo, kým Taylor dokázala prehovoriť. „Pre koho je to video?“

„Pre môjho obľúbeného odberateľa,“ odvetila som.

Pozrela sa na mňa, utierajúc si slzy z očí. „NT95?“

Prikývla som. Aj keď som to robila roky, pri točení niektorých videí, obzvlášť tých, za ktoré som dostala dobre zaplatené, som bola stále nervózna. Chcela som, aby boli dokonalé. Chcela som, aby moji fanúšikovia zúfalo túžili po ďalších. Používateľ NT95 bol mojím najstarším sledovateľom, vlastne úplne prvým. Prihlásil sa na odber mojich videí hneď po tom, čo som na sociálnych sieťach oznámila, že sa chystám založiť profil na platforme Me4U. Strávili sme nespočetné hodiny vymieňaním šteklivých správ. Vedela som o jeho prísnom otcovi a neustálom tlaku, ktorý naňho vyvíjali v práci. Posielal mi gratulačné správy zakaždým, keď som si získala priazeň nového politika, prosil ma, aby som bola opatrná, keď som sa zúčastňovala verejných zhromaždení. Nebol to hocijaký odberateľ. Bol pre mňa dôležitý. Práve preto som stála za Ryanovým chrbtom namiesto toho, aby som ich nechala v pokoji pracovať.

„Čo si vyžiadal?“ spýtala sa ma Taylor.

„Striptíz a následnú masturbáciu,“ odvetila som.

Vrhla na mňa prešibaný pohľad. „Myslíš, že by sa mu páčila Ryanova špeciálna úprava videa?“

„Zavraždím ťa, ak si im tými slovami práve nasadila chrobáka do hlavy.“

Ryan si odfrkli, no zostali podozrivo ticho, kým dokončievali strihanie videa. V najbližších dňoch ich budem musieť pozorne sledovať. Len čo skončili, začali upravovať farbu pozadia záberov. Vládla medzi nami perfektná dyna-

mika. S Taylor sme boli talentované umelkyne pred kamerou a Ryan boli naša kúzelníčka v úzadí, ktorá nám strihala videá a dokonca nám pomáhala točiť komplikované zábery, ako napríklad ten, na ktorý sa pripravovala Taylor.

„Bože," vydýchla Taylor. „Pri západe slnka je v tvojej izbe také krásne svetlo."

Chystala som sa jej odpovedať, keď vtom som začula funenie. Do izby sa prešmykol môj obrovský shilohský ovčiak, ktorý sa tváril nanajvýš spokojne. Uši mal sklopené dozadu, oči blažene prižmúrené. Z papule mu viselo čosi, čo som najprv pokladala za hračku pre psy, no pri bližšom pohľade som zistila, že je to...

„Môj obľúbený bič!" vyhŕkla som a vrhla sa naňho. Dočerta, zničí mi ho.

Walter zaštekal a uhol sa, pripravený na hru.

Zastala som na mieste a snažila sa znieť prísne. „To nie je hračka, Walter. Pusti to."

„Teoreticky..." ozvali sa Ryan.

Zdvihla som prst v ich smere a nespúšťala zrak z Waltera pre prípad, že by si všimol moje rozptýlenie a utiekol preč. „Už si u mňa v nemilosti. Nezhoršuj si to tým, že sa postavíš na stranu môjho psa."

Taylor sa zachichotala.

Walter to bral ako znamenie začiatku hry, zahryzol do rukoväte biča, začal sa ku mne pomaly zakrádať a mykal hlavou zo strany na stranu, akoby tým chcel povedať: „Mám hračku, ktorú mi nedokážeš vziať." Päť kožených strapcov pripojených k rukoväti sa tým pohybom, nanešťastie, uvoľnilo, takže teraz leteli vzduchom a mierili rovno na nás.

„Dočerta!" skríkla Taylor a uhla sa.

Ryan skĺzli zo stoličky, ledva sa vyhli zásahu do ramena.

Walter s bičom v papuli zaštekal a s maniakálnou radosťou sa na nás vrhol. Vybehli sme z izby, rútili sa dole schodmi a potkýnali sa jeden o druhého v snahe utiecť pred ním.

Ja som zabočila doprava, Ryan doľava.

Taylor preskočila gauč v obývačke.

„Bež chytiť Ryana!“ prikázala som Walterovi. „Pomsti ma!“

„Hej!“ zvrieskli Ryan, šprintujúc ako o život. Môj vyšinutý pes im bol v pätách.

Našťastie sme bývali v trojpodlažnom radovom dome, takže pod nami neboli žiadni susedia, ktorí by sa mohli sťažovať na nepríjemný hluk. Dom sme si vybrali pre jeho vynikajúcu izoláciu – predsa len, naša práca zahŕňala kadejaké zvuky. Nečakaným bonusom bolo, že aj prípadné náhle záchvaty brechotu, výkriky a dupotanie nôh pri zbesilom úteku pred psom s bičom v tlame zostali väčšinou bez povšimnutia.

Keďže pes bol môj, musela som sa obetovať, hoci som sa pri pohľade na to, ako Walter trápi mojich spolubývajúcich, nesmierne bavila. V tomto rozbesnenom stave naňho fungovala len jedna vec, a tak kým pred ním Taylor s Ryanom v slepej hrôze utekali, ja som zamierila k nádobe so psími keksami, položenej na kuchynskej doske. Len čo som ju otvorila, počula som škrípanie pazúrov na drevenej podlahe a okamžite som vedela, že Walter už mieri mojím smerom.

Obišiel kuchynský ostrovček, no keď sa snažil spomaliť, dostal šmyk. Ak meriate meter päťdesiat, ste štíhli ako ja a váš pes má polovicu vašej výšky a váži takmer toľko, čo vy, nemáte proti nemu žiadnu šancu. Walter si zrejme uvedomil, že sa schyľuje ku kolízii, no zrážke sa už nedalo zabrániť.